

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Jesús Prats (*fotografia*) i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma Morales
(*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lin-
güística*), Miquel Benítez (*escàner i portada*), Vanessa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francese-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí
Colomines, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Josep Fontana,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenc, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard
Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J.
Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola,
Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra,
Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç
Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (*Madrid*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Miriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Rabat*), Pere Habet
(*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Carles
Marquès (*Menorca*), Octavi Martí (*París*), Anna Sàez
(*Lleida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Marc Segalès
(*Andorra*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Vicenç Batalla, Oriol Bohigas, Miquel
Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre
Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández,
Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser
Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer,
Paco Gisbert, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila,
Jordi Llaonart (*Kuwait*), Maite Insa, Josep Enric Llebot,
Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse
Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig,
Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (*el Caire*), Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona,
Jordi Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (*Pequín*)

Traductors: David Egea (*alemany*), Yolanda Girao (*ita-
lià*), Maite Insa (*anglès i francès*).

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan
Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A.
Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué.

Foto portada: Mireia Garolera.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i Eva
Hernández (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida
Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i
Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L'abús orgànic

En els darrers temps, en la política estatal i nacional hi ha hagut una sèrie de relleus polítics i generacionals. Uns canvis que a poc a poc han anat configurant una manera de fer política nova, més orgànica, de partit. Els grans lideratges polítics han desaparegut. Queda lluny el carisma de personatges com Jordi Pujol, Felipe González, Xabier Arzalluz, Xosé Manuel Beiras, o ara, Pasqual Maragall. Tots ells –a excepció potser de l'actual president de la Generalitat de Catalunya– han estat forjats en la anormalitat de la política clandestina durant el franquisme o de la transició. L'actualitat política d'aquesta setmana ha tornat a posar sobre la taula els anomenats relleus generacionals. El nomenament del fins ara alcalde de Barcelona, Joan Clos, com a substitut de José Montilla al capdavant del Ministeri d'Indústria, ha estat interpretat com la culminació d'aquest procés de canvi generacional al PSC. I potser els socialistes catalans són un dels exemples més clars d'aquesta nova manera predominant avui, en què la política orgànica ha acabat determinant el lideratge polític de la formació en la figura de José Montilla. Però no són l'excepció, sinó que ens trobem davant d'un procés generalitzat.

Potser és un símptoma de normalitat política la desaparició dels lideratges personalistes. Segurament, la falta de tradició democràtica a l'estat espanyol va facilitar la gènesi de lideratges unipersonals, que substituïen, en el fons, el lideratge potent, brutalment imposat per la dictadura espanyola. Per tant, a mesura que ha anat passant el temps, han anat perdent pes i han acabat sent substituïts.

Fins aquí, podem convenir que és positiva la normalització política i que les democràcies no siguin dirigides per lideratges personalistes. Que els partits, com a organitzacions es reforcen és també positiu per a una democràcia. Al cap i a la fi, les formacions polítiques són la peça clau que vehicula el desenvolupament normal d'un estat democràtic. El dubte, però, és si no assistim també a un canvi polític en què els discursos ideològics van sent arraconats per les estratègies orgàniques. I si és així, correm el perill de substituir el debat polític per debats estratègics partidistes. Avui, els anomenats aparells dels partits han deixant de ser aquella maquinària per a estintolar el dia a dia de les formacions polítiques. De múscul indispensable han esdevingut també cervell. Seguint aquesta metàfora, el pensament és el moviment. És a dir, la ideologia del partit és l'èxit electoral, l'estratègia.

Si es consolida aquesta fórmula, és fàcil arribar a pensar que l'abstenció que cada nit electoral tots els representants polítics volen combatre anirà en augment, perquè les diferències entre formacions, en gran part, caldrà buscar-les en les estratègies.

Als nostres lectors

Ara fa cinc anys l'atac suïcida contra el centre econòmic i financer de Nova York sotragava el món. L'esfondrament del World Trade Center, escapçava centenars de vides i ens abocava a una escalada de violència internacional que encara avui dura.

Cinc anys després d'aquelles imatges impactants hem volgut analitzar les seqüeles psicològiques, econòmiques i socials que han quedat a Nova York, una ciutat que avui encara li costa creure que aquell malson va passar realment.

Amb aquest número acabem també el parèntesi estival. De manera que a partir de la setmana vinent (EL TEMPS, 1.161) reprenem el col·leccionable sobre "Guerra, franquisme i transició", amb el fascicle número 11.

Enric Rimbau, cap de redacció